

Sygn. akt I CSK 558/20

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z wniosku S. Z. i J. G.

przy uczestnictwie R.J., E.J.,

A. K. i E. Z.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 czerwca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 25 września 2019 r., sygn. akt IV Ca (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 25 września 2019 r. Sąd Okręgowy w W. zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w W. z 9 października 2015 r. i oddalił wniosek o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości.

Wnioskodawcy zaskarżyli postanowienie Sądu Okręgowego w całości, zarzucając naruszenie art. 382 k.p.c. oraz 233 § 1 k.p.c. W ich ocenie skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec zignorowania przez Sąd Okręgowy istotnych dowodów, w konsekwencji czego zaskarżone orzeczenie wynika z ich wybiórczej oceny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu.

Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Przedmiotem oceny Sądu Najwyższego nie może być w związku z tym powołany przez skarżących zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., który odnosi się bezpośrednio do dokonywania przez sąd oceny dowodów. Skarżący może dążyć do wykazania wadliwości poczynionych ustaleń faktycznych jedynie powołując się na mające istotny wpływ na wynik sprawy naruszenie przepisów postępowania, które nie sprowadza się bezpośrednio do oceny dowodów (zob. wyr. SN z 29 grudnia 2020 r., I CSK 69/19 wraz z przywołanym tam orzecnictwem).

W tym celu dopuszczalne jest odwołanie się do naruszenia art. 382 k.p.c., który może stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej, jeżeli skarżący wykaże, że sąd II instancji bezpodstawnie pominął część zebranego materiału, a uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy (zob. post. SN z 14 sierpnia 2020 r., III CSK 344/19). W niniejszej sprawie skarżący nie wskazali jednak w ramach tej podstawy na żadne konkretne uchybienie, które mogłyby doprowadzić do uznania, że do naruszenia tego przepisu faktycznie doszło, ograniczając się do powołania jedynie jednostki redakcyjnej wspomnianego przepisu.

Biorąc przy tym pod uwagę, że naruszenie powołanych łącznie w skardze kasacyjnej przepisów postępowania miało zdaniem skarżących polegać na pominięciu części materiału dowodowego oraz jednoczesnym nieocenieniu wiarygodności i mocy dowodów, należało w konsekwencji uznać, że skarga kasacyjna została oparta na podstawach zmierzających do weryfikacji poczynionej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów, a przez to podlega odrzuceniu

jako niedopuszczalna a limine (zob. post. SN z 23 października 2006 r., I UK 194/06; z 30 lipca 2012 r., II CSK 10/12; z 10 sierpnia 2018 r., I CSK 221/18; z 12 października 2018 r., II CSK 269/18).

Powyższy wniosek potwierdza treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w którym wskazano, że pominięcie bliżej nieokreślonych dowodów prowadzi do ich wybiórczej oceny, oraz nawet pobieżna analiza treści uzasadnienia podstaw skargi, która zgodnie z jednolitym orzecnictwem, nie podlega co do zasady badaniu w ramach „przedsądu” (zob. post. SN z 7 października 2020 r., II CSK 670/19; z 24 września 2020 r., IV CSK 73/20).

Nawet jednak pomocniczo sięgnięcie do uzasadnienia podstaw skargi, w którym wnioskodawcy szczególnie akcentują pominięcie dowodu z mapy sytuacyjnej dla nieruchomości nie prowadzi do oczywistego wniosku, że okoliczność ta mogłaby mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Nie sposób bowiem pominąć, że faktyczną podstawą oddalenia przez Sąd Okręgowy wniosku o stwierdzenie zasiedzenia było przede wszystkim ustalenie, że J. Z. zamanifestował zamiar władania rzeczą dla siebie jak właściciel najwcześniej pod koniec lat 90-tych, a wobec przyjęcia przez Sąd Okręgowy złej wiary posiadacza termin zasiedzenia jeszcze nie upłynął. Odnosząc się do tej decydującej dla rozstrzygnięcia okoliczności, należy wspomnieć, że o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej można mówić tylko wówczas, gdy naruszenie prawa prowadzi do kwalifikowanej wadliwości rozstrzygnięcia, z którą niekoniecznie wiąże się nawet oczywiste naruszenie określonego przepisu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

